

Na čtvrtek naplánoval výlet Brtník. Byl to výlet "Jen tak". Neměl vlastně žádný cíl, byl to prostě "jen" okruh v lese, s plánovaným obědem u Baronova mostu, kde se nám moc líbí. A! Dobře jsme udělali, moc dobře. Zaparkovali jsme u Pohořského rybníka a vydali se přes krásnou louku vpřed. Psi poletovali trávou jak flekatej a zrzatej motejl. Do chvíle, kdy jsem v trávě zblejskla "cosi". Člověk je prostě zvyklý tak nějak monitorovat poměrně široce okolí. Přivolali jsme psy a já se šla podívat. To cosi byla mrtvá liška, ve značném stádiu rozkladu. Mno, asi bylo dobře, že jsme si je přivolali. Rumíček je rozumný pán, leč Tali je prasca obecná ☐.

Přešli jsme louku a "potopili" se mezi stromy. Byla to obyčejně neobyčejná lesní cesta. Taková, jaký jsou tady všechny. Je úplně jedno kam se vydáte, kterým směrem půjdete, ale všude, všude vám bude hrozně dobře. Vystoupali jsme na Kolářův vrch a trochu se "dohadovali" kudy jít. Vyhrála jsem já se svou technickou pomůckou. (Bez ní, bych se ztratila i v obýváku, ale je pravda, že člověku dává hodně svobody v pohybu po neznačených cestách. To jí musím nechat a je to asi to jediný, proč telefonůna беру na milost. Ne kvůli telefonování, smskám, nebo hrám. Ale proto, že díky těm mapám můžu i jáááá! neumětel zeměpisnej, jít neznámým směrem a hlavně svobodně. Mimo cesty.)

Dáváme se teda pod vrcholem doprava a já najednou vidím krásnej obří kámen porostlej mechem. S plochou ideální pro fotečku dvou psů. Zavolám si Rumíčka, vyfotím si krásnej portrét. Zavolám si Talinku a vyfotím si krásnej dvouportrét. Vy bohužel nevidíte nic, protože karta v naprosto novém telefoně se chová tak, že fotky prostě co? Skorem NEJSOOU! Ale není to nic mezi nebem a zemí, ale mezi rukama a tím telefonem :D.

No nic. Scházíme si v pohodě dál dolů a po rovince. Užíváme si a kocháme se. Brtník má představu, že dál máme jít asi tak nějak tudyma. Enemže to podle mapy sice sedí, ale podle telefoně se vzdálíme od našeho cíle. Od místa, kde se co? MŮŽU NAJÍST! ☐ Rychlá porada nad přístrojem vyústí v rozhodnutí, stříhnout to někudy tudyma, ale lesem. Páč cesty možná vedou i do Říma, ale především vedou od žrádla ☐. Najdu si v lese stezičku a tý se držím. Doufám, že ji vyšlapali houbaři a ne srnky. Páč pokud to budou houbaři, tak skončíme u toho Barona. Pokud to vyšlapaly srnky, dostanem se tak maximálně k seníku ☐. Ale neee, depááák. Netrvá to v podstatě ani nějak dlouho a scházíme z kopce. Telefon ukazuje, že fakt, za tou hradbou stromů bude ten Baronův most a jídlo. Má pravdu. Ale ještě před tím, se musíme přebrodit. Nejdřív takovým malým močálkem. Ale! Sláva močálku!!

Proč? No páč vedle močálku leží poklad. A to přes to, že není Svatojánská noc. Ale i tak je tam poklad nad poklady. V trávě seděj obří lišky!!!! ŽJOOOOO První a taky natuty poslední houby tohodle roku a rovnou lišky. A ne jen pár. Je jich tam pěkněj hlouček. No ale! Co teď? Moje nenažraný houbový srdce velí, že je musím vzít. Brtníkův rozum praví, že by bylo tak trochu moudřejší, krotit se v emocích a jít se nejdřív najíst.

Séééém poslušná žena? Sem. Pravda, jen někdy, když uznám za vhodný, ale tetkon sem za vhodný uznala. A tak nechám houby u močálku a srdnatě překonávám po dvou kládách Pohořský potok, který je tady spíš tak říčkou. Odměnou je dlouho očekávaněj oběd. Neboli:

česnečka

a

řízek jako kráva ☐ .

Mňáám. Obědovou pohodičku trochu kazí voříšek jedné ze zákaznic. Nemám vůbec nic proti volně se pohybujícím se psům. Pokud si buď všímají svého a nebo poslechnou na slovo. Ale pes, kterým je naprosto šumák, že se volá po stý Balůů, balůůůbalůůůbalůůůbalůůů a on si pochoduje prostorem restaurace a chodí nahlížet na naše psy, kteří mají za úkol v klidu ležet pod stolem, tak ten mě fakt otravuje. Ne neotravuje, vyloženě mě sss... štve. Ještě bych pochápala, kdyby to bylo jen jednou, stane se prostě. ale vzhledem k tomu, že to je opakovaný, tak já sama toužím po opakovačce. Pušce, kterou vlastnil Vinetů či Olda Šetrnej a která by se mi teď velmi hodila. Jsem ovšem ráda, že oba pesani si drží lajnu a ač je na Rumíčkoví vidět, že mu situace vadí (bodejd' by ne, když tam má svojí holku a kolem brousí vysírka-pardon, to se jinak říct nedá ☐), dá na nás a neřeší. Pes konečně odpálí a my se můžeme v klidu najíst. Co najíst. Narvat si pupky. A relaxovat. A kávičku si dát.

Po obědě se Brtník vydává na lov lišek a my na něj čekáme kousek od silnice, po který půjdeme chviku dál. Dlouho se nervrací, až začínám být kapek nervózní. Ale čekáme a taky trochu cvičíme. Páč Rumíček objevil v křoví cosi. Cosi zajímavýho a musí to vystavovat ☐ . Pochopitelně to zaujme i Talimůru a tak mám možnost trénovat si nenápadně ovladatelnost. Tý u ní není nikdá dosti. Taky si stihnu prohlídnout konvoj starý kabrioletů, který tam měli zřejmě sraz a teď od Barona odjíždí. Krásná podívaná na vypulírovaný plechový krasavce (a

pár jich sedělo i za volantem (). Pak se konečně z lesa vynoří Brtník, kterýžto to tam prošmejdil důkladně a tím pádem se nám počet lištiček rozrostl a máme spoustu lišek dalších, plus jednoho poddubáka k tomu. Když ujdeme ten kousek po silnici, pošleme pesany ať se vyráchají v potůčku a já si natrhám pár obřích borůvek. Jako zákusek moc dobrý :-).

Dál pokračujeme zase v lese. A jdeme a jdeme a jdeme a až po čase začneme kontrolovat cestu. Jdeme dobře, odlehne nám a dojdeme do míst, kde se cesty dělí. Volíme tu, kterou shodně mapa i telefon ukazují jako tu správnou a k autu vedoucí. Ale ouha ouhá, je to iluze pouhá. Váháme hledáme, a my dva - tedy já a telefon nakonec navrhujeme stříhnout to přímo přes les. Hlava nehlava :D. Brtník nechce, že lepší je, se vrátit a ne někde bloudit lesem. Já si stojím za svým - dobrodružo cesty lesem do neznáma. Jak jinak, žena vždy dosáhne svého, takže se vrháme v les. No ... jsou momenty, kdy si říkám, že ešivá vono to nebylo ukvapený. Třeba když zapadnu po pás v trávě do někam. Nebo když se snažím přeskočit potůček a padnu hubou do trní, nebo když se mi v nepřehledném terénu s trávou tak vysokou, že si připadám jak vietnamskej válečník v akci, přimotá pod nohy některej ze psůch. Brtník měl původně ten geng zločineckejch fleků na vodítku, aby se nevytvořila nějaká nevhodná situace, ale terén je tak blbej, že to bohužel nejde. Tali ale kupodivu nezneužije situace a pokud se i někde zasekne, na písknutí se zjeví. Případně o svém nápadu zapochybují v momentech, kdy se mi kolem geizichtu omotá hnůůsná pavučina. To by se mi na cestě rozhodně teda nestalo. Nic z tohodlenc. Ale to je fučík, páč je to v podle mě prima, takhle se probójovat. Doslova a do písmene.

Nakonec koukáme a jsme tak nějak tam, kde bychom i měli být. A před námi potok. My holky brodíme, kucí přecházejí.

Máme v cestě potok

Brodíme

Miluju brodit. Baví mě to. Jen teda u toho nemusí asistovat Rumouš, který nakonec poté co potok přešel s Brtníkem po kamenech suchou tlapkou, zjistí, že my holky se rácháme a nahrne se ke mně v očekávání toho, že budu gejírovat. Ne, nebudu. Vážně ne. Jsem ráda, že moje nohy ustojí kamenitý dno. Takže Rumouši - mazej dopředu. Přehrabošim se potokem a dál jdu lesem bosá, bez bot. Hmm, jooooo, baví moc. Teda ne pravda úplně všade, protože někde je ten povrch ne úplně přátelskej, ale fakt mě to baví. I to tlapkání v bahně, rozježděným od traktoru, který je jinak brrr, fuj a hnus. Traktorová trasa nás dovede k silnici a tak si pesani aspoň prosviští taky nějakou tu civilizovanou chůzi, když doteď měli dost volnej režim. Ještě chvíli tlapkám bosa a pak už si nakonec ty boty vezmu. A tu už je jen kousek a jsme u auta.

Abych psům vynahradila to, že teď museli být za psí vojáky, vytáhnu z auta balonky a a k jejich bezbřehému nadšení (zásoby energie ještě stále nedošly ☐) rozjedeme na louce, přes kterou jsme na výlet vyráželi, balonkořádění. Je vidět, že to oba uvítají a lítají sem a tam jako blázni. Když se pak zavolá, že už jedeme, jdou oba bez okolků k autu. Tam teda padnou a to dokonce Rumíček, kterej jinak je schopnej mlátit špačky v autě takovým způsobem, že mám strach, že si vyrazí svůj běloskvoucí chrup, ale odmítá si prostě lehnout. Teď stačí dát náповědu ve formátu: "Rumíčku, udělej hajáka. No udělej hajáka." a on se na vás podívá, jako že: "Myslíš? Hajáka?? A to nejni špatnej nápad." A stočí se vedle Tali, která už to bere dávno a má půlnoc.

Po příjezdu do penzionu jde páník kutit s Jirkou cosi do garáže a já se pustím do rychlovaření. Udělám pro nás všechny totiž kulajdu z lišek a ještě k tomu liškový rizoto.

A taky neliškový rizoto pro Brtníka, kterej houby nejí. Psiska vydatně

chrápou, takže nikdo se mi nemotá pod nohy, naleju si do skleničky vychlazený prosecco a už to lítá. Akorát, když chlapi vylezou z garáže, mám hotovo a polívka s rizotem jsou na stole. Páč když vařim, tak vařim ve velkém, dostane se kulajda i na Standu, což je Jirky a Irčin kamarád, kterej za klukama do tý garáže přišel taky. S předstíranou skromností ☐ sklízím pochvalné ovace a jsem ráda, že všem chutná. A může si člověk přát víc? Dovču v krásným prostředí s prima kamarádama? No nemůže. I Rumíček s tím souhlasí, páč není nad dobrou společnost ☐ .

*Pobyť ve
společnosti přátel
k dovolený patří ☐*